

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY
PIERKOVÁ
a tajomné zrkadlo

Albatros

Emily Pierková

a tajomné zrkadlo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.albatros.sk

www.albatrosmedia.sk

Holly Webbová

Emily Pierková a tajomné zrkadlo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY
PIERKOVÁ

a tajomné zrkadlo

Albatros

Preložila Martina Petáková

Text copyright © Holly Webb, 2013

Cover illustration © Rosie Wheeldon, 2013

Translation © Martina Petáková, 2015

ISBN ISBN v tlačenej verzii 978-80-00-04065-3

ISBN e-knihy 978-80-00-04133-9

(1. zverejnenie, 2016)

Pre Holly a Bethana

„Čo na mňa tak zízaš?“ nazrela Lory ponad svoju hrianku na Emily.

„Nezízam!“ odvetila Emily. Usilovala sa znieť presvedčivo, hoci to nebolo ľahké. Naozaj na sestru hľadela s očami dokorán. Nevedomky. Prosto sa tak dívala na všetkých členov svojej rodiny – na Larka s Lory, na Robin, dokonca i na mamu s ockom.

Momentálne to však bolo pochopiteľné. Len pred týždňom jej oznámili, že je adoptovaná. Teda presnejšie – našli ju. *Som najdúch*, premýšľala Emily. Lyžicou premiešavala vložky v miske. Nemala chuť raňajkovať. Kto dnes len tak nájde dieťa? Také veci sa predsa diali dávno predtým, než prišla na svet.

A ktoré dieťa má za sestry dvojčatá, ktorým rastú krídla? Väčšina ľudí neverí na víly. Emily však vedela, že sa mýlia – žila rovno s piatimi.

„Zasa zízaš!“ odvrkla Lory. Hrianku položila na tanier a pozrela na sestru. „Nepáči sa ti môj mejkap?“

„Nie... je taký ako vždy,“ pokrčila plecami Emily. Lory obľubovala trblietavé očné tiene, no stred-

ná škola, na ktorú chodila, prísne zakazovala študentkám akékoľvek šminky. Preto sa jej sestra maľovala len cez víkendy. S každou kozmetickou čačkou, čo jej padla pod ruku, sa vždy hrala najmenej dobrú polhodinu. Dnes zdobili končeky jej mihalníc drobné fialkové kamienky.

„Vidíš cez to niečo?“ spýtala a Emily, nakláňala sa ponad stôl a pohľadom skúmala hustý vejár rias ľahkých ako pierko.

„Isteže,“ odvrkla Lory podráždene. Keď sa zamračila, jej mihalnice sa zatrepotali a fialkové kamienky jemne tancovali vo vzduchu. Emily si zahryzla do hornej pery, nespúšťala pohľad z ozdôbok. Odrazu z nich narástli trblietavé krídelká a kamienky vzlietli zo sestriných rias. Trepotali sa vo vzdu-

chu a bzučali okolo Loriných vlasov, až za okamih znova pristáli na jej mihalniciach. Emily premýšľala, či sa jej sestra ozdobila drobnými živými muškami zo sveta víl, alebo svojej sestre počarila, aby jej kamienky vzlietli rovno pred očami.

„Mmm, to určite. Preto sa skotúľala dolu schodmi,“ štuchla do svojej sestry Lark, keď si na ďalšiu hrianku natierala marmeládu. Lorina záľuba vo všetko blyšťavom nebolo to jediné, čo od seba dvojčičky odlišovalo. Lory bola plavovlasá, účes Lark hral všetkými odtieňmi hnedej – no hoci boli rozdielne, už na prvý pohľad bolo zrejmé, že sú sestry. A Robin, Emilin mladší brat, mal zašpicatenú bradu a veľké oči – presne ako jeho sestry. Patrili k sebe.

Odlišný výzor ostatných členov rodiny bol prvým dôvodom, prečo mala Emily občas pocit, akoby bola z iného cesta. Na svoju rodinu sa nepodobala. Mala dlhé vlnité vlasy, ktoré – hoci sa občas na končekoch stáčali do vzhľadných kučier – vždy vyzerali, akoby práve vyskočila z postele. Tmavé oči sa v jej odraze v zrkadle občas zdali celkom pekné. Chýbala jej však iskra, ktorú vyžarovali ostatní členovia rodiny. Dokonca aj ocko bol skutočný krásavec. Často dával rozhovory o knihách, ktoré napísal, novinári sa však vo svojich článkoch vždy napokon viac zamerali na jeho líčne kosti hodné filmových hviezd či husté striebristé vlasy.

Lory s úškrnom pozrela na Emily: „Keď už na mňa zízaš, sleduj toto.“

Emily prehltila. „Takže neboli živé?“

Lory prevrátila oči. „Stále zabúdam, ako veľa toho ešte nevieš.“

„Tak mi to povedz!“ vyhrkla Emily, no Lory a Lark na seba len pozreli a v jednom okamihu – ako to len dvojčatá vedia – pokrčili plecami. „Spýtaj sa mamy,“ odvetila Lory. „Alebo ocka. Ale v tom prípade ti držím palce. Dnes s ním nie je rozumná reč. Chcela som vedieť, či sa s nami naraňajkuje. Vraj zaujímavá otázka a či si myslím, že zuby musia nevyhnutne z niečoho vyrastať. Určite zas píše o nejakých strašidlách.“

Emily vzdychla. „Tak povieš mi o tých mužkách, čo ti vzlietli z mihalníc? Neboli to iba začarované trblietavé kamienky, však?“

„Tu nesmieme čarovať, Ems,“ vysvetlila Lark. Vždy bola trpezlivejšia než Lory. To Lark sa zväčša podarilo presvedčiť Lory, aby im Emily mohla robiť spoločnosť. Teraz však mali trinásť – odrazu boli veľkáčky a spoločnosť malej sestry im už nebola po vôli.

„Lory ma začarovala, preto som ich videla!“ namietala Emily. „Alebo to nebolo kúzlo?“

„No dobre,“ priznala Lory. „Ale len také maličké. Nič mi zaň nehrozí, ani mama s ockom by si ho nevšimli.“

„Nechápem, prečo si miesto normálnych šminiek na tvári prsto niečo nevykúzliš,“ zašomrala Emily. „Aspoň by ti to v kúpeľni netrvalo celú večnosť.“

„Preto, lebo... to nejde.“ Lory mala zjavne na ja-

zyku oveľa úsečnejšiu odpoveď, no Lark do nej štuchla laktom. Dokončila milším tónom: „Keby som si mejkap vyčarovala, nemohla by som ho cez deň zmeniť, nie?“

„No to určite,“ pohotovo odvetila Emily. Napríklad lak na nechtoch Lory striedala tak často, ako sa jej zachcelo. Hoci aj štyrikrát za deň.

„To by už nebolo len nejaké drobné kúzlo,“ trpezlivo vysvetľovala Lark. „Ľudia by ju videli inú, než aká v skutočnosti je – ty aj všetci ostatní. Takže by to kúzlo musela zakaždým zopakovať. Veľakrát.“

„Mmm,“ prikývla Emily. Dávalo to zmysel. „A čo by sa stalo, keby si toľko čarovala? Niečo zlé?“ Zamračila sa a premýšľala nad možnými následkami – zrútilo by sa azda nebo alebo by sa

na oblohe odrazu objavili draky, pripravené rozmetat' jej sestru na popol?

„Mama by mi nariadila domáce väzenie.“ Lory si do úst napchala zvyšok hrianky, vstala od stola a odkráčala do záhrady.

Emily vzdychla a mlčky miešala mlieko na dne misky. Toľkým veciam stále nerozumela! Prirodzene, bola vd'áčná, že keď ju jej otec Ash našiel opustenú na brehu rieky, vzal ju so sebou domov – život inde si nedokázala predstaviť. Posledný týždeň však neustále myslela na svojich skutočných rodičov. Prečo ju nechali zabalenú v perinke kdesi pri rieke? Emily sa usilovala predstaviť si ten deň. Jej adoptívny otec sa prechádzal pod vrbami lemujúcimi riekou – podľa

jeho rozprávania bolo nádherné popoludnie – a odrazu zbadal drobné bábätko. Ukrývala sa jej mama celý čas v kríkoch a čakala, kým niekto nájde jej maličkú? Nechcela vyskočiť a vziať si ju späť?

A aká by bola vlastne Emily, keby vyrastala so svojou pravou mamou?

„Možno boli tvoji skutoční rodičia znamenití kuchári,“ podotkol Robin, keď zbadal, ako Emily d'obkala do horúcich mafinov na plechu a fúkala si popálené prsty. Ich veľkému psiemu spoločníkovi Gruffovi sa na ne tiež zbiehali sliny. K plechu bol čoraz bližšie a vďaka svojej výške mal fúzy, ktoré mu brneli nedočkavosťou, tesne pri čerstvo upečených dobrotách.

Emily sa prudko strhla a jeden mafin sa skotúľal zo stola.

Robin ho pohotovo zachytil, prv než spadol na zem. Tak rýchlo by to nedokázal žiaden človek. „Ten je môj. Desaťsekundové pravidlo.“

Gruff pozrel na Robina – na všetkom, čo zo stola dopadlo na zem, si totiž mohol pochutnať práve on. A Robin to vedel.

„Veď sa ani nedotkol zeme!“ krútila hlavou Emily.

„Veľa nechýbalo,“ usmial sa na ňu Robin sprisahanecky. „A keby aj, neprekážalo by mi to. Nieкто ho predsa musí zjesť. Myslíš si, že mám pravdu, pokiaľ ide o tvojich rodičov?“

